

НОТАТКИ ПІСЛЯ ПРОЧИТАННЯ КНИГИ ОЛЕКСАНДРА ЛУК'ЯНЕНКА «НЕВЖЕ ЦЕ З НАМИ ТАК БУЛО?»

Книга ця – спогади святого українця, за назвою якої: «Невже це з нами так було?» – свята наїва, що вже прийшла «Хиренна Воля» без військового спротиву найстрашнішому ворогові України, лукавому москалю у вигляді КДБ! Це дійсно наїва! Хіба можна відразу побороти організацію, що складалася десятиліттями, вдосконалювалася постійним досвідом та поповненням майстерності залучати до своїх лав навіть тих, хто не підозрює своєї причетності до КДБ!

«Ковбасна революція» у Чернігові 1990 року сколихнула увесь СРСР та визначила спроможність народу, що об'єднався, досягати перемог. Це був перший удалий крок, що спровокувала комуністична влада Чернігова. Легким успіх дався тому, що у політичному суспільстві України було тільки два напрямки: партійна влада більшовиків та Народний Рух України, у якого на той час вождів ще не було. Демократичні організації у соціалістичному таборі були також у Литві «Саюдіс» та у Польщі «Солідарність».

Увесь Чернігів, плечем до плеча, від Красної Площі до вулиці Войкова, що являв широкий бульвар, твердо стояв на спротиві до влади більшовиків та усі, як один, відчували себе рухівцями! Єдине посвідчення члена РУХу – паспорт громадянина України – було у всіх! Рух як партію реєструвати не потрібно! Численний РУХ спроможний відстояти свого кандидата на обрання до виборів та кандидата від влади забалотувати. РУХ переміг КПУ у «Ковбасній революції», тож треба було тримати «граблі напоготові», а не ставити та знову наступати на них, «як завжди»!

Спогади Сашка Лук'яненка та сама назва характерна до менталітету українця, який споконвічно був залежним та відразу відчув свободу. Саме цей менталітет заважає у отриманні дійсної свободи. Чи можна вважати, що сильний супостат так відразу відступиться?! А супостат має військо, жандармів, що навчені нищити неслухняних. Згадаймо лише перебудову, що оголосив «Імператор»! Лінія ЦК КПРС! Виявив незгоду? Антипартійна група!

Восени 1988 року я першим у місті зробив дрібничку: закликав усіх небайдужих відозвою до підтримки лінії ЦК КПРС на перебудову. У ній указував свою адресу й домашній телефон та розклеїв усе це по стовпах! Тож вийшло, що у моїй квартирі з'явився штаб руху, а я автоматично став його керівником. Взяти мене міліцією або КДБ не було можливості, як комуніст я ініціював «лінію ЦК КПРС» на перебудову, тобто використав у боротьбі силу супротивника. Але потаємний супротив влади відбувався телефонними погрозами та підпалами поштової скриньки, де згоріло багато листів від громадян.

Підпали моєї поштової скриньки у під'їзді будинку припинилися, коли я прийшов до міліції зі скаргою. У розмові з начальником відділку міліції на його запит, хто може підпалювати, відповів, що єдиний, хто може це робити, перший секретар міськкому КПУ – Федоренко. Реакція начальника відділку була як у блудливого кота, котрого викрили на шкоді.

Нейтралізувати мене для влади не було сенсу, візок покотився, ніхто й не помітить мовчазного лідера, який і не лідер, бо усі поруч лідери! Вождів немає, потрібно брати усе місто?! А місто без вождів – єдине у своєму русі! Це й сколихнуло увесь СРСР «Ковбасною революцією»!

Візит у Чернігів, на другий день після мітингу «Ковбасної революції» біля обкому партії, головного ідеолога КПУ та майбутнього голови ВР Леоніда Кравчука, відбувся наступного дня. Зустріч з лідерами РУХу пройшла у «Палаці Хіміків». Тобто ініціатором її був партком «Хімволокна», де працювали у різних підрозділах я і Олександр Лук'яненко, інженер-конструктор Валентин Ральченко (голова осередку РУХу підприємства).

У парткомі мене дуже добре знали, бо призначали головою виборчої дільниці. Згадується запрошення на перше голосування передової робітниці. Вона працювала напередодні виборів у другу зміну і поверталася з роботи за північ. Я не схотів турбувати її рано. Партійний куратор дільниці Л. І. Канюка, другий секретар парткому, відповіла, що вона живе поруч з дільницею у гуртожитку. Я миттєво відповів: «То ви б краще, немолодій уже, самотній жінці, замість медалі, однокімнатну квартиру б дали!»

Про дзвінок Олександра Лук'яненка на радіостанцію «Свобода» на зборах комуністів «Хімволокна» та партосвіти обкому КПУ на запит у мене враження на те, я відповів цитатою з часопису «Комуніст». Реакція цього ж запитувача Л. І. Канюки та зали було мовчанням. На усі та інші мої висловлювання вони відповіді не знаходили, тому побоювалися результатів бесіди з Кравчуком у моїй присутності.

Головним завданням Л. Кравчука після «Ковбасної революції» було роз'єднати, розпорошити народ, що своєю єдністю відразу ж переміг обком партії! Він надав «квартиру» РУХові, після чого постійно діючі мітинги кожної суботи та неділі біля пам'ятника Б. Хмельницького припинилися. Наочна агітація, що завжди була біля «Богдана» та на вулицях міста, опинилася в коридорі РУХу.

Останній вихід з прапорами 1 травня та оборона наших знамен від посягання комуністів відбулися на бульварі навпроти торговельного центру «Полісся». Багато людей і журналістів спостерігали цю бійку, але допомогти нам не наважувалися. Про це потім розповіла мені моя дружина, Майя Богуславська. Колона ця, з прапорами, розсіялася.

... Для Сашка Лук'яненка я був єдиною підтримкою на «Хімволокні», де мене дуже поважали технічні керівники та ненавиділи від «перебудови» компартійні органи. Впродовж десь п'яти літ від 1984 року ми з ним постійного спілкувалися. Мій авторитет у начальника цеху КВПіА Меламеда зріс безмежно, коли я розробив та змонтував числовий восьмиканальний електронний комутатор для крутильної машини замість електромеханічного, над яким багато часу билися конструктори КБ комбінату. Від того часу на усі форсмажорні наради він брав мене з собою.

Сашку писали листи брати Горині та політично ув'язнений брат Левко, який згодом опинився на засланні. Так я постійно отримував дисидентську літературу – самвидав та читав листи, що показував мені Сашко. Ми постійно обговорювали з ним прочитане.

Згадане призвело до інтересу КДБ моєю особою. Добре пам'ятаю, як на співбесіду запросив у заводоуправління співробітник, підполковник КДБ, котрий представився: «називайте мене «Максимич». Кілька разів ми з ним зустрічалися за його ініціативою, головним чином з приводу Левка Лук'яненка. Він мені розповідав про діяльність дисидента та настирно називав його – «Вражииннаа!» Я ж спокійно посміхався, маючи на це власну думку. І все ж таки, зізнаюся, я тоді став ніби закодований ним...

Психологічний вплив – один з найважливіших у роботі КДБ. Найпростіший – зомбування, що описав у своїх споминах Сашко Лук'яненко. Ще багато закодованих та зомбованих, що діють за програмою КДБ, та розсіюють народ по партіях. Тільки у Чернігові понад чверть тисячі партій, а скільки їх в Україні?!

Скидайте зусиллям волі це кодування, що призвело і мене до хибних уявлень щодо Левка Лук'яненка та усіх українців у плані створення безлічі партій!

Книга Сашка Лук'яненка «Невже це з нами так було?», як на мене, має стати гарним підручником у вищезгаданому!